

2015. május 24.

Mandabokor, Kálmánháza, Felsősim
Pünkösdi Istentisztelet

„¹Amikor pedig eljött a pünkösdi napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, ²hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. ³Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétszórtak, és leszálltak mindegyikükre. ⁴Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. ⁵Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek. ⁶Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. ⁷Megdöbbentek, és csodálkozva mondták: „Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? ⁸Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén: ⁹pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, ¹⁰Frígiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, ¹¹zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól.” ¹²Álmélgodtak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: „Mi akar ez lenni?” ¹³Mások azonban gúnyolódva mondták: „Édes bortól részegedtek meg.” ApCsel 2,1-13

Drága Gyülekezet!

A pünkösdi jelenet egy részletébe nyerhettünk betekintést az imént. Egy olyan csodát tapasztalhattak meg akkor az emberek, amire korábban még sosem volt példa, azonban azóta, a történelemben számtalanszor találkozhattunk hasonlókkal. Mi is történt tulajdonképpen az első pünkösdkor, illetve hogyan történik ma is hasonló esemény?

Jézus halála előtt utal arra, hogy neki szenvednie kell, neki emberek kezébe kell adatnia és meg kell halnia. De elfogja küldeni az Atya azt a Valakit, akit úgy neveznek, hogy Pártfogó, Vigasztaló, Aki nem hagyja az embereket árván, magányosan. Még a tanítványok sem sejtették, hogy ki lesz ez a személy, kiről beszél Jézus, azonban megnyugtató volt azon szívek számára, akiknek valóban erre volt szükségük. Miután Jézust keresztre feszítették, meghalt, eltemette arimátiai József, azt olvashatjuk, hogy 3. napon feltámadt és emberekkel találkozott, beszélgetett. Nem tudtak igazán választ adni arra, hogy hogyan volt lehetséges ez, de sokan nem is gondolkoztak rajta, hanem egyszerűen örültek, hogy Jézus újra velük van, élvezhették a társaságát, hallgat-

hatták a tanítását, a bátorítását és amit az evangélium is ír ezekről a napokról: „⁴⁵**Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat,** ⁴⁶**és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül,** ⁴⁷**és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve.** ⁴⁸**Ti vagytok erre a tanúk.”** Lk 24,45-48. Azt olvassuk, hogy nem mertek hinni örömben, és csak csodálkoztak a körülette lévők, de beteltek örömmel, hogy az, Akit elveszítettek, mert meghalt, újra itt van, Akit szerettek, újra látnak és velük van. Hatalmas örömet jelentett ez számukra, s nem tudtak betelni ezzel. Jézus Krisztus felkészítette őket arra, hogy neki el kell majd mennie, de a tanítványok nem maradnak egyedül. Jön valaki, Aki majd velük lesz, Aki segít nekik, Aki vezeti őket, Aki elvezeti az igazságra. Aztán eljött az a „szomorú” pillanat, aminek be kellett következni, hogy Jézus végleg elment. Elment Ahhoz, Akit Ő küldött, elment az Atyához, felvitetett a Mennybe. Rá néhány napra pedig olyan csodát tapasztalhattak meg, amivel korábban nem találkoztak. Szembesültek a Szentlélekkel, az Ő munkájával, hatalmával, erejével. Olyan dolgokat élhettek át, amiről Jé-

zus maga beszélt. A pünkösdi jelenetben nem a csodák száma és a csodák ténye áll középpontban, hanem az, hogy emberek élete megváltozott. Kezdjük Péterrel! Péter nem volt tanult ember, halászattal kereste a mindennapi kenyerét. Nem tanult retorikát, szónoklattan, nem volt teológus, de a „legjobb” teológust hallgatta. Egy egyszerű, józan paraszti ésszel rendelkező ember volt, akinek a személyisége, habitusa meglehetősen domináns volt a tanítványi körben. Őröla jegyezték fel az írások, amikor Jézus a haláláról beszélt: „³¹**„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát,** ³²**de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.”** ³³**Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!”** ³⁴**Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismersz engem.”** Lk 22,31-33. Ez a meggondolatlan, heves természetű, felszínes, felületes Péter lesz majd a pünkösdi jelenetnek az egyik főszereplője, majd a misszió egyik vezéralakja. Péter hatalmas változáson megy keresztül. Amit korábban Jézus mondott, hogy ő lesz a kőszikla, valóban az ő szolgálatára,

prédikációjára „épülhetett” fel a misszió és az egyház. Ez a Péter a pünkösdi történetben egy olyan prédikációt mond el, melyen emberek százai, ezrei jutnak bűnbánatra, térnek meg, vallanak meg bűnöket és kapnak új életet. Ez a Péter őszintén beszél arról, hogy ti voltatok azok, akik bűneitekkel keresztre feszítettétek Jézus Krisztust, akik miatt neki meg kellett halnia és ez a prédikáció szíven találta őket, „³⁷**Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?”** ³⁸**Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. [...]** ⁴¹**Akik pedig hittek a beszédének, megkeresztelkedtek, és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk.”** ApCsel 2,37-38.41. Emberek értelme és szíve nyílt meg a prédikáció hallatára, törtek össze, lett egyik pillanatról a másikra kilátástalan az életük, mert rájuk terhelődtek a bűneik, majd meghallották, megértették, szíven találta őket, hogy Jézus nem csupán miattuk halt meg, hanem helyettük is, ezért már nem nekik kell bűnhődniük bűneik büntetése miatt, hanem Isten elengedte az őket terhelő bűn adósságát

és megértették a kegyelem üzenetét. A bűn súlya alatt összetört emberek aztán a kegyelem vigasztaló üzenetét hallva pedig bocsánatra találtak. Aztán ezeknek az embernek rendeződtek az életük, helyükre kerültek azok a dolgok, amelyek nem voltak a helyükön. Megváltozott bennük és körülöttük minden. Bűnöket ismertek fel, vallottak meg és tettek le, majd ezt életváltozás követte. Mert megmérték hozni azokat a döntéseket, amelyek a bűnökkel leszámolnak, megmérték változtatni azokat a szokásokat, amelyek helytelenek voltak az életükben. Már nem a pillanatnyi örömöknek szolgáltak, nem az élet által diktált divatnak éltek, hanem Jézus szavának engedelmeskedve változott meg teljesen az életük. Meglátták azt, hogy Jézus jelenlétének a legnagyobb akadálya a bűn jelenléte. Ez a kettő kizárja egymást. Jézus jelenléte nem tűri meg a bűn jelenlétét. Azonban a bűn jelenléte pedig nem tűri meg Jézus jelenlétét. Emberek megértették a pünkösdi prédikációban, hogy az egyikkel végleg le kell számolni, s ők úgy döntöttek, a bűnökkel szeretnének leszámolni úgy, hogy megvallják, leteszik és elhagyják. Mert addig, míg valaki a bűneiben van, és azt dédelgeti, addig Jézussal, Jézus jelenlétével számol le és kizárja az életéből. Mert valaki vagy a bűnt vagy Jézust

zárja ki az életéből. Valaki vagy Jézusnak, vagy a bűnnek akar élni, szolgálni. Ha valaki megvallja bűneit, újat akar kezdeni, le akar vele számolni, akkor teret enged Jézus jelenlétének. Ha te a bűneidben vagy, ne csodálkozz, hogy nem érted Jézus Krisztust, hogy nem érted az Ő szavát, hogy nem tapasztalod meg a jelenlétét. Az, hogy nem érted és távol érzed magadtól Jézus Krisztust, annak az az oka, hogy ott vannak azok a bűnök az életedben, amiknek nem kellene ott lenniük. Amik akadályok abban, hogy Jézus közel kerülhessen hozzád, hogy megértsd Jézus Krisztust.

Mert a bűn jelenléte kizárja Jézus jelenlétét. S ezt értették meg akkor az emberek! Péter prédikációja a Lélek erejével hangzott el, mert erővel és hatalommal telt meg, és azok a szavak felhevítették az emberek szívét és változást hoztak emberek életében.

De jó lenne, ha a hallgatóságot, ezt a drága gyülekezetet is szíven találnák a hallottak! Ha változást hozna emberek életében, ahogy akkor változást hozott sokak életében.

Az egyik legfontosabb kérdés, hogy történik-e ma hasonló esemény? Az első és egyértelmű válaszom erre az, hogy természetesen. A pünkösdi történetnek a legnagyobb jelentősége nem

a létszám nagysága, hanem az emberi élet változásának a csodája. A pünkösdi jelenetben nem a 3000 lélekszám a legfontosabb, hanem az, hogy egy-egy ember életében milyen változások történtek. Ma sem a lélekszámon van a hangsúly, hanem azon, hogy egy-egy ember élete hogyan változik meg. Nyilván örülne az ember, ha alkalomról-alkalomra kicsinek bizonyulna az imaházunk/templomunk, de nem ez az igazán fontos kérdés. Hanem az: hogyan, milyen lélekkel, milyen szívvel ülnek itt az emberek. Megtapasztalták-e már életükben azt, amiről az előbb beszéltem? Nem a mennyiség számít, hanem a minőség! Nem az számít, hogy mennyi lélek ül itt, hanem az, hogy milyen lélekkel ülsz itt! Nem az a legfontosabb kérdés, hogy hány lélek hallgatja Jézust, hanem az, hogy milyen lélekkel hallgatják Őt!

Olyan jó megtapasztalni, hogy ma is vannak látható jelei, ahogy emberi életek megváltoznak. A múlt heti evangélizáción minden este hallhattunk embereket, akiknek az élete megváltozott, akik átélték a pünkösdi jelenetet a maguk életében, akik a Lélek munkája által meglátták, mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet, ahogy János evangéliumában olvashatunk erről: „**És amikor eljön (a Szentlélek), leleplezi a világ előtt, hogy mi a**

bűn, mi az igazság és mi az ítélet. ⁹A bűn az, hogy nem hisznek énbennem; ¹⁰az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; ¹¹az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett.” Jn 16,8-11.

A Szentlélek tud eljuttatni minden embert a bűnlátásra. Erre magunktól képtelenek vagyunk, hiszen a bűnben lévő ember képtelen magát más szemszögből látni, mint a bűn szemszögéből. Az ember magával szemben a legelfogultabb, ezért magát menti fel mindenekelőtt. Azért van szükségünk a Szentírásra, mert az egy tükröt tart elénk, s azért van szükségünk a Szentlélekre, mert az győz meg bennünket arról, hogy én vagyok az az ember, akiről szól az Ige. Péter, amikor a pünkördi prédikációt mondta, akkor az Ószövetségből idézett, ott volt az Ige és a Szentlélek volt az, Aki szembesítette és meggyőzte az embert, hogy rólad van szó.

Ahogy Müller Györgyöt is, akinek az élete hazugságról, az élet gyönyöreinek hajhászásáról, a nagyvilági pénzes életről szólt, aztán a Szentlélek értette meg vele azt, hogy ez kevés a teljes élethez. Aztán valami többre vágyott belül a szívében és megértette azt a Szentlélek által, hogy neki Jézus Krisztusra van

szüksége. Vele lehet igazán teljes életet élni. Őbenne teljesezhet ki az élete. Vele lesz egész, vele lesz kerek, teljes az élete. Aztán amikor Isten kezébe vette az életét, kezdte formálni, edény lehetett az Ő kezében, akkor tudta igazán használni. Árvaházat alapított, több ezer gyermeknek biztosított nap mint nap ételmezt, szállást, munkát. Isten csak új szívvel és új étellel tudta őt használni az Ő dicsőségére és az emberek javára. Ehhez az kellett, hogy teljesen új szívet, új életet kapjon. Ehhez pedig a Lélek újjáérettő munkájára volt szükség.

Olyan jó, hogy ebben a gyülekezetben is meg lehet tapasztalni, hogy emberek élete hogyan változik meg. Hogyan látják a bűnt bűnnek. Amit addig takargattak, vagy már olyan mélyen voltak, hogy még szégyenérzetük sem volt, hanem nyíltan tették, amiben voltak, azt egyszer csak megtagadják. Miért? Mert a Lélek meggyőzte őket, hogy mi a bűn. Ez pünkösd. Nem a csoda, nem a tüzes nyelvek, a szélrohamhoz hasonló zúgás tették a pünkösdöd igazán pünkösdé, hanem az, hogy emberek, a hallgatóság, a Péter prédikációját hallgató tömeg meglátta, mi a bűn, aztán feltették a kérdést, hogy „mit tegyünk?”. Mert követni szereték volna azt a Jézust, Akiről hallottak. Aztán lett változás, mert

másképpen akartak hazamenni a péteri prédikáció után, ahogy odamentek. Ez pünkösöd, hogy másképpen mész haza, ahogy jöttél, mert engeded, hogy a Lélek meggyőzzön téged Jézus Krisztus érted szerzett váltságáról, a szabadításról, a megbocsátásról, az új életről.

Drága Gyülekezet!

Isten – érted tett – felséges dolgai hangozhatnak ma is, de engedd, hogy meggyőzzön téged is az, Akinek van hatalma újjáteremteni. Jó lenne alkalomról-alkalomra átélni a pünkösdi jeleneget egy-egy ember életében! Kezdje ezen a gyülekezeten, kezdje rajtad!

Ámen!